ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΠ' ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΓΚΛΑΪΧΕΝ-ΡΟΥΣΣΒΟΥΡΜ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ «πράσινος πυρετὸς» τοῦ Ἐρρίκου Τετάρτου! Ἡ «ὡραία Γαβριέλλα» κι' ὁ ζηλιάρης φίλος της. Ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι! Ἡ πονηρία τοῦ Ἐρρίκου... Ἡ ἀτυχίες τοῦ Καρόλου Πρώτου τῆς Ἀγγλίας. Πῶς ἔχασε τὸ κεφάλι του, ἐπειδὴ κουτσάβηκε τ' ἄλογό του... Ὁ Μπασσομπιέρ κι' ὁ τερατολόγος ναύαρχος. «Ἐγώ, τοὐλάχιστον, δὲν σκότωσα κανένα!»... Ἡ εἰσπραξις τῶν φόρων καὶ τὸ φιλὶ τοῦ ὡραίου Ἐδουάρδου τῆς Ἀγγλίας, κτλ. κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ κανένας γιατρὸς δὲν ξέρει τὸν... «πράσινο» πυρετό! Κι' ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἐπίσημος δὲν θέλει γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο νὰ δεχτῆ σὲ συνεργασία ἕναν ὑψιστάμενό του, ὑπάρχει συνήθεια νὰ λέγεται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ «πράσινο» πυρετό!...

Ὁ περίφημος μυστικοσύμβουλος Σουλλὺ εἶχε, κάποτε, ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ βασιλέα Ἐρρῖκο τὸν Τέταρτο τῆς Γαλλίας, γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι τοῦ κράτους. Οἱ αὐλικοί, ὅμως, μὲ μυστηριῶδες ὕφος, τοῦ εἶπαν:

—Ἀδύνατον! Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δεχτῆ... Ὑποφέρει ἀπὸ... πράσινο πυρετό.

Θὰ περμένω, ἀπάντησε ὁ Σουλλύ.

Πῆγε λοιπὸν στὸ παράθυρο, καὶ κύτταζε ἔξω, πρὸς τὴ μεριὰ τῆς ἀνατολικῆς αὐλῆς, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε ἡ σκάλα τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων τοῦ βασιλέως. Περίμενε ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν, ἄξαφνα, εἶδε νὰ κατεβαίνῃ βιαστικὰ τὴ σκάλα μιὰ γυναῖκα, μ' ἐπενδύτη πράσινο καὶ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ πυκνὰ πέπλα... Ἡ μυστηριώδης γυναῖκα χώθηκε μέσα σ' ἕν' ἁμάξι, ποὺ τὴν περίμενε ἀπ' ἔξω, κι' ἔφυγε.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ βασιλεὺς δέχτηκε, τελοσπάντων, τὸ μυστικοσύμβουλό του, θέλησε νὰ τοῦ δικαιολογηθῆ ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ περίμενε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Σουλλύ... Ἄργησα σήμερα νὰ σηκωθῶ... Εἶχα πάλι πυρετό...

—Τὸ ξέρω, Μεγαλειότατε! τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἑτοιμότητα πνεύματος, ὁ Σουλλύ. Τὸν εἶδα, μόλις, ἀπὸ τὸ παράθυρο... Ἦταν πράγματι... «πράσινος»!....

Κι' ὁ βασιλεὺς ἔσκασε στὰ γέλια..

***

Ὁ ἴδιος βασιλεύς, ὁ Ἐρρῖκος Τέταρτος, φημιζόταν γιὰ τὸ πνεῦμα του, γιὰ τὴ γενναιότητά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις... Ἕνα φεγγάρι εἶχε ξετρελλαθῆ καὶ μὲ τὴ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρε—τὴν περίφημη «ὡραία Γαβριέλλα» — τὴ φιλενάδα τοῦ δουκὸς τοῦ Μπέλλεγκάρντ, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ζηλιάρης...

Ὁ δοῦξ, ποὺ ὑποψιαζόταν ὅτι ἡ Γαβριέλλα εἶχε σχέσεις μὲ τὸν βασιλέα, μιὰ μέρα ποὺ πληροφορήθηκε πῶς θὰ πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ, δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, τὸ εἴδους φιλία ἦταν αὐτὴ ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ βασιλεύς, πῆγε καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι της...

Ὁ βασιλεὺς ἔφτασε σὲ λίγο. Ἕνα κομψὸ τραπέζι, μὲ δυὸ σερβίτσια, περίμενε ἕτοιμο στὴ μέση τῆς αἰθούσης, στρωμένο ἐξεπίτηδες, γιὰ ἕνα τρυφερὸ «τὲτ-ἀ-τὲτ»... Ὁ βασιλεὺς κάθησε στὸ τραπέζι, κι' ἀντίκρυ του κάθησε ἡ ὠμορφή του φίλη.

Ὁ πονηρὸς ὅμως βασιλεὺς κατάλαβε γρήγορα, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχε ἀποχτήσει σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, πῶς ἦταν κρυμμένος κάποιος στὸ δωμάτιο... Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν, πῆρε ἕνα κομμάτι κρέας, ἀπ' τὸ πιάτο του, κι' τὄριξε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι...

—Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανένας νηστικός! εἶπε στὴ σαστισμένη του φίλη...

Ἔτσι ἡ ὡραία Γαβριέλλα «μπῆκε στὸ νόημα» καὶ ἀπέφυγαν τὸ σκάνδαλο. Ἔφαγαν ἥσυχα-ἥσυχα καὶ χώρισαν κατόπιν σὰν καλοὶ φίλοι.

***

Σήμερα, οἱ βασιλεῖς, ὅταν θέλουν νὰ κρύψουν, ἔχουν στὴ διάθεσί τους αὐτοκίνητα... Ἔτσι ἔκαμε κι' ὁ Κάϊζερ, ὅταν τράκασε ἀπ' τὴ Γερμανία, γιὰ τὴν Ὁλλανδία, κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1918... Ἂν, μάλιστα, τύχει νὰ εἶνε καὶ νεώτεροι καὶ περισσότερο θερμόαιμοι, μποροῦν νὰ μεταχειριστοῦν κι' ἀεροπλάνο!...

Ὁ ἀτυχὴς, ὅμως, Κάρολος ὁ Πρῶτος τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἀποκεφάλισαν οἱ ἐπαναστάτες, δὲν εἶχε στὴ διάθεσί του, παρὰ ἕν' ἄλογο μονάχα: Τὸν καθαρόαιμο κέλητα, τὸν Ράλφ, ποὺ ἦταν τὸ ἀγαπημένο ἄλογο τῶν σταύλων του! Ἡ τελευταία του ἐλπίδα ἦταν αὐτός... Οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν μεταφέρει τὸν αἰχμάλωτο βασιλέα ἀπ' τὸ νησὶ τοῦ Χουάϊτ στὸ Λονδίνο. Δὲν τὸν εἶχαν θέσει ἐπὸ πολὺ αὐστηρὴ φρούρησι, καὶ τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ δραπετεύσῃ. Ἐμπιστά του μάλιστα πρόσωπα εἶχαν προετοιμάσει τὰ τῆς φυγάδας. Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς ἀκολουθοῦντες στὸ σχέδιο τῆς ἀποδράσεως, πῆγε στοὺς σταύλους νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μοναδικὸ σωτῆρα του, τὸν Ράλφ! Ἀλλὰ γύρισε ἀποχωρημένος:

—Ἀτυχία! φώναξε. Ἕνα ἄλλο ἄλογο κλώτσησε τὸν Ράλφ καὶ τ' ἄλογο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος κουτσαίνει...

Ἔτσι κι' ἡ τελευταῖες ἐλπίδες τοῦ Καρόλου κατέρρευαν! Ἂν διατηροῦσε ὡς τώρα τὴν ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ, στηριζόταν μονάχα στὸ δοκιμασμένο ἄλογό του! Καὶ νὰ ποὺ τὴν τελευταία τη στιγμὴ τὸν ἐγκατέλειπε κι' αὐτό...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, μὲ τὶς διάφορες αὐτὲς χρονοτριβές, ἡ κατάλληλη στιγμὴ εἶχε περάσει... Ὁ Κάρολος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ δραπετεύσῃ!

Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ πεπρωμένο κι' ὁ βασιλεὺς τελείωσε στὴ λαιμητόμο...

Αὐτὰ γινόντουσαν στὰ 1649. Τότε δὲν ὑπῆρχαν, ὅπως εἴπαμε, αὐτοκίνητα, οὔτε ἀεροπλάνα...

***

Ὅταν ὁ πολὺς Μπασσομπιέρ κλείστηκε ἀπ' τὸν ἐχθρό του, τὸν καρδινάλιο Ρισελιέ, στὸ φρούριο τῆς Βαστίλλης, συναντήθηκε μέσα στὴ φυλακὴ μὲ κάποιο ναύαρχο, ἐχθρὸ κι' ἐκεῖνον τοῦ καρδινάλιου. Ὁ ναύαρχος ἦταν τρομερὸς καυχησιολόγος: Προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν Μπασσομπιέρ ὅτι εἶχε σκοτώσει, μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, τρακόσους ἐχθροὺς μέσα σὲ κάποιο πλοῖο ἐχθρικό...

Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ὁ ναύαρχος τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, ὁ Μπασσομπιέρ τοῦ εἶπε:

—Τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ στὴ Γερμανία, σκαρφάλωσα κάποτε μέσ' ἀπ' τὴν καπνοδόχο τοῦ τζακιοῦ, στὴν κάμαρα μιᾶς ξανθῆς Γερμανίδας, ποὺ ἔτυχε τότε ν' ἀγαπῶ....

—Μέσ' ἀπ' τὴν καπνοδόχο; ρώτησε ὁ ναύαρχος.

—Ναί, ναί, μέσ' ἀπ' τὴν καπνοδόχο! Μήπως ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό; τὸν ξαναρώτησε κι' ὁ Μπασσομπιέρ.

—Μὰ στὴ Γερμανία δὲν ὑπάρχουν τζάκια! Ἔχουν θερμάστρες μόνο, κι' αὐτὲς δὲν ἔχουν καπνοδόχο! τοῦ εἶπε ὁ ναύαρχος!

—Ἀλλ' ἀγαπητέ μου ναύαρχε, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Μπασσομπιέρ, σᾶς διέκοψα ἐγώ, ὅταν μοῦ εἴπατε ὅτι σκοτώσατε, μονάχος σας, τρακόσους ἐχθρούς; Γιατί, λοιπόν, μὲ διακόπτετε σεῖς, ὅταν σᾶς λέω ὅτι σκαρφάλωσα μέσ' ἀπ' τὴν καπνοδόχο, ὥς τὸ κρεββάτι τῆς ἀγαπημένης μου;.... Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν σκότωσα κανένα!...

***

Φορολογίες ἐπιβαλλόντουσαν πάντα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ σὲ παλαιότερες τοὐλάχιστον ἐποχές, οἱ κυβερνήσεις ποὺ τὶς ἐπέβαλλαν, φρόντιζαν νὰ τὸ κάνουν μὲ κομψότητα. Ἀπόφευγαν νὰ μεταχειρισθοῦν κι' αὐτὲς ἀκόμα τὶς σκληρὲς λέξεις «φόρος» καὶ «φορολογία»— μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ μ' αὐτὲς ὑπενοεῖτο μιὰ βιαία κάπως συνεισφορὰ πρὸς τὸ δημόσιο...

Μήπως, ὅταν ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ ἦταν ἀκόμα ἀποικία τῆς Ἀγγλίας, ὁ καυγᾶς μεταξὺ ἀποικίας καὶ μητροπόλεως, δὲν ἄναψε, ἐπειδὴ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἀναγνώριζαν στὸν Ἄγγλο βασιλέα τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ φόρους; Ἂν, μάλιστα, ἀντὶ τῆς ὠμῆς λέξεως «taxation» (φορολογία) οἱ Ἄγγλοι μεταχειριζόντουσαν τὴν ἠπιώτερη λέξι «regulation» (ταχτοποίησι), ὅπως ζητοῦσαν οἱ Ἀμερικανοί, θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ ἐπιτευχθῆ συμβιβασμὸς καὶ ν' ἀποφευχθῆ ὁ πόλεμος...

Ἀκόμα πιὸ ρωμαντικὸς στὴν ἐπιβολὴ καὶ εἰσπραξι τῶν φόρων ἦταν ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ Τέταρτος τῆς Ἀγγλίας: Αὐτὸς ἀποκαλοῦσε τοὺς φόρους «benevolence» δηλαδὴ «συνεισφορὰ καλῆς θελήσεως» κι' ἔδιγαινε μόνος του καὶ τοὺς εἰσέπραττε, στὴ χώρα... Ποιὸς μποροῦσε ἔτσι ν' ἀρνηθῆ καὶ νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τοῦ ὡραίου βασιλέως; Ἂν, μάλιστα, τύχαινε καμμιὰ ἀριστοκράτισσα χήρα νὰ γοητευθῆ τόσο ἀπ' τὴν ὠμορφιὰ τοῦ βασιλέως, ὥστε νὰ δώσῃ τὰ διπλά, ὁ ὡραῖος Ἐδουάρδος τὴν ἀποζημίωνε μ' ἕνα φιλί!...

Ὁ Ἐρρῖκος Τέταρτος